

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Concilia Provincialia Mediolanensis Sex

Borromeo, Carlo

Venetiis, 1602

Registrata apud Cæsarem Secretarium De Breviario Romano nuper edito.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-62072](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-62072)

quod earum Transumptis etiam impressis manu alicuius Notarij subscriptis, ac sigillo alicuius Prælati munitis, eadem prorsus fides vbiq̃ que adhibeatur, quæ præsentibus adhiberetur, si forent exhibitæ, vel ostensæ. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam nostre declarationis, diffinitionis, mandati, statuti, & voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præsumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac beatorum Petri, & Pauli Apostolorum eius, se noverit incursum. Datum Romæ apud Sanctum Petrum, Anno incarnationis Dominicæ, Millesimo quingentesimo sexagesimo octauo Kal. Iulij, Pontificatus nostri anno tertio.

Cæ. Gloricius.

H. Cumyn.

Registrata apud Cæsarem Secretarium

DE BREVIARIO ROMANO
nuper edito.

PIVS Episcopus, seruus seruorum Dei, ad perpetuam rei memoriam. Quod à nobis postulat ratio pastoralis officij, in eam curam incumbimus, vt omnes, quantum Deo adiutore fieri poterit, sacri Tridentini Concilij decreta exequantur: ac multo id etiã impensius faciendum intelligimus, cum ea, quæ in mores inducenda sunt, maximè Dei gloriã, ac debitum ecclesiasticarum personarum officium complectuntur. Quo in genere existimamus in primis numerandas esse sacras preces, laudes, & gratias Deo persoluendas, quæ Romano Breviario continentur. Quæ diuini officij formula, piè olim ac sapienter à Summis Pontificibus præsertim Gelasio, ac Gregorio primis constituta, à Gregorio autem septimo reformata, cum, diuturnitate temporis, ab antiqua institutione deflexisset, necessaria uisa res est, quæ ad pristinam orandi regulam conformata reuocaretur. Alij enim præclaram veteris Breviarij constitutionem, multis locis mutilatam, alibi incertis & alienis quibusdam commutatam, deformatunt. Plurimi, specie officij commodioris affectu, ad breuitatem noui Breviarij, à Francisco Quignonio tit. S. Crucis in Hierusalem Presbytero Cardinale compositi confugerunt. Quin etiam in prouincias paulatim irrepserat praua illa consuetudo, vt Episcopi

scopi in Ecclesijs, quæ ab initio communiter cum cæteris veteri Roma
no more Horas Canonicas dicere ac psallere consueuissent, priuatum
sibi quisque Breuiarium conficerent, & illâ communionem, vni Deo,
vna & eadem formula, preces, & laudes adhibendi, dissimillimo inter
se, ac penè cuiusque Episcopatus proprio officio discerperent. Hinc illa
tâ multis in locis diuini cultus perturbatio. Hinc summa in clero igno
ratio cæremoniarum, ac rituum Ecclesiasticorû, vt innumerabiles Ec
clesiarum ministri, in suo munere indecore, non sine magna piorum
offensione, uersarentur. Hanc nimirum orandi uarietatem grauissimè
ferens se. re. Paulus PP. IIII emendare cõstituerat; itaque prouisione
adhibita, ne ulla in posterum noui Breuiarij licentia permitteretur, totâ
hanc rationem dicendi, ac psallendi horas Canonicas, ad pristinum
morem, & institutum redigendam suscepit. Sed eo postea nondum ijs,
quæ egregiè inchoauerat, perfectis, de uita decedente, cum à piæ mem.
Pio PP. IIII Tridentinum Concilium, antea uariè intermissum, re
uocatum esset, Patres in illa salutari reformatione eodẽ Concilio con
stituta, Breuiarium ex ipsius Pauli Papæ ratione restituere cogitarunt.
Itaque quicquid ab eo in sacro opere collectû, elaboratûq; fuerat, Con
cilij Patribus Tridentum à prædicto Pio PP. missum est. Vbi cum do
ctis quibusdam, & pijs uiris à Concilio datum esset negotium, ut ad re
liquâ cogitationem, Breuiarij quoque curam adiungerent, instâte iam
conclusionẽ Concilij, tota res ad auctoritatem iudicijq; Romani Põ
tificis, ex decreto eiusdem Concilij, relata est: qui, illis ipsis Patribus, ad
id munus delectis, Roman vocatis, nõnullisq; in vrbe idoneis uiris ad
eum numerum adiunctis, rem perficiendam curauit. Verum eo etiã in
uiam vniuersæ carnis ingresso, Nos, ita diuina disponente clementia, li
cet immeritò, ad Apostolatus apicem assumpti, cum sacrum opus, adhi
bitis etiã ad illud alijs peritis uiris, maximè vrgeremus, magna in nos
Dei benignitate, (sic enim accipimus) Romanum hoc Breuiarium vi
dimus absolutum. Cuius ratione dispositionis, ab illis ipsis, qui negotio
præpositi fuerant, non semel cognita, cum intelligeremus, eos in rei
confectione ab antiquis Breuiarijs nobilium Urbis Ecclesiarum, ac nõ
stræ Vaticanæ bibliothecæ, non discessisse, grauesque præterea ali
quot eo in genere scriptores sequutos esse, ac denique remotis ijs, quæ
aliena & incerta essent, de propria summa veteris diuini Officij nihil
omississe, opus probauimus, & Romæ imprimi, impressumque diuit
gari iussimus. Itaque ut diuini huius operis effectus re ipsa consequatur,
auctoritate præsentium tollimus imprimis, & abolemus Breuia
rium nouum, à Francisco Cardinale prædicto editum, & in quacumq;
Ecclesia, Monasterio, Conuentu, Ordine, Militia, & Loco, virorum
& mulierum, etiam exempto, tam à primæua institutione, quàm ali

ter ab hac Sede permissum. Ac etiam abolemus quecumque alia Breuiaria, vel antiquiora, vel quouis priuilegio munita, vel ab Episcopis in suis diocesisbus promulgata, Omnemque illorum usum de omnibus orbis Ecclesijs, monasterijs, conuentibus, militijs, ordinibus, & locis, virorum & mulierum, etiam exemptis, in quibus alias Officiu diuinum, Romanæ Ecclesiæ ritu dici consuevit, aut debet: illis tamen exceptis, quæ ab ipsa prima institutione à Sede Apostolica approbata, vel consuetudine, quæ vel ipsa institutio ducentos annos antecedit, alijs certis Breuiarijs vsa fuisse constiterit: quibus ut inueteratum illud ius dicendi, & psallendi suum officium non adimimus, sic eisdem, si forte hoc nostrum, quod modò promulgatum est, magis placeat, dummodo Episcopus, & vniuersum Capitulum in eo consentiant, vt id in choro dicere, & psallere possint, permitimus. Omnes verò, & quascumque Apostolicas & alias permissiones, ac consuetudines, & statuta, etiam iuramento, confirmatione Apostolica, vel alia firmitate munita, necnon priuilegia, licentias, & indulta, precandi, & psallendi, tam in choro quam extra illud, more & ritu Breuiariorum lic suppressorum, predictis Ecclesijs, monasterijs, conuentibus, militijs, ordinibus, & locis, necnon S. R. E. Cardinalibus, Patriarchis, Archiepiscopis, Episcopis, Abbatibus & alijs Ecclesiarum Prælatibus, cæterisque omnibus & lingulis personis Ecclesiasticis, sæcularibus, & Regularibus, vtriusque sexus, quacumque causa cõcessa, approbata, & innouata, quibuscumque concepta formulis, ac decretis & clausulis roborata, omninò reuocamus, volumusque illa omnia vim & effectum de cætero non habere. Omnia itaque alio vsu, quibuslibet, vt dictum est, interdicto, hoc nostrum Breuiarium ac precandi psallendique formula in omnibus vniuersi orbis Ecclesijs, monasterijs, ordinibus, & locis, etiam exemptis, in quibus officium ex more & ritu dictæ Romæ Ecclesiæ dici debet, aut consuevit, salua prædicta institutione, vel consuetudine prædictos ducentos annos superante, præcipimus obseruari. Statuentes Breuiarium ipsum, nullo vnquam tempore, vel totum vel ex parte mutandũ, vel ei aliquid addendum, vel omninò detrahendum esse: ac quoscumque qui Horas Canonicas, ex more & ritu ipsius Romanæ Ecclesiæ, iure vel consuetudine, dicere, uel psallere debent, propositis pænis per Canonicas sanctiones constitutis, in eos, qui diuinum Officiu quotidie non dixerint, ad dicendum & psallendum posthac in perpetuum, Horas ipsas diurnas & nocturnas, ex huius Romani Breuiarij præscripto, & ratione omninò teneri, neminemque ex ijs, quibus hoc dicendi psallendique munus necessariò impositum est, nisi hac sola formula satisfacere posse. Iubemus igitur omnes, & singulos, Patriarchas, Archiepiscopos, Episcopos, Abbates, & cæteros Ecclesiarum Prælatos

latos ut, omittis, quæ sic suppressimus & aboleuimus, ceteris omnibus, etiam priuatim per eos constitutis, Breuiarium ipsum in suis quibusque Ecclesijs, monasterijs, conuentibus, ordinibus, militijs, dioccesibus, & locis prædictis introducant, & tam ipsi, quam ceteri omnes presbyteri, & Clerici, Sæculares, & Regulares, utriusque sexus, necnon milites, & exempti, quibus officium dicendi, & psallendi quomodocumque, sicut prædicatur, iniunctum est, ut ex huius nostri Breuiarii formula, tam in choro, quam extra illum, dicere & psallere procurent. Quod verò in rubricis nostri huius officij præscribitur, quibus diebus Officium beate Mariæ semper virginis, & Defunctorum, item septem psalmos pœnitentiales, & Graduales dici ac psalli oporteat: Nos propter varia huius vitæ negotia, multorum occupationibus indulgentes, peccati quidem periculum ab ea præscriptione remouendum duximus; uerùm debito prouidentia pastoralis admoniti, omnes uehementer in Domino cohortamur, ut remissionem nostram, quantum fieri poterit, sua deuotione, ac diligentia præcurrentes, illis etiam precibus, suffragijs, & laudibus, suæ & aliorum saluti consulere studeant. Atque ut fidelium uoluntas, ac studium magis etiam ad salutarem hanc consuetudinem incitetur, de omnipotentis Dei misericordia; beatorumque Petri & Pauli Apostolorum eius auctoritate confisi, omnibus, qui illis ipsis diebus, in rubricis præfinitis, beata Mariæ, uel Defunctorum Officium dixerint, toties centum dies, qui uerò septem psalmos, uel Graduales, Quinquaginta, de iniuncta ipsis pœnitentia relaxamus. Ceterum ut præsentis literæ omnibus plenius innotescant, mandamus illas ad Valuas Basilicæ Principis Apostolorum de Vrbe, & Cancellariæ Apostolicæ, & in acie Campi Floræ publicari, earumque exempla de more affigi; Volumusque & Apostolica auctoritate decernimus, quod post huiusmodi publicationem, qui in Romana curia sunt præsentis, statim lapsò mense, reliqui uerò, qui intra montes, tribus, & qui ultra ubique locorum degunt sex mensibus exentis, uel cum primum uenaliū huius Breuiarii uoluminum facultatem habuerint, ad præcandam, & psallendam, illius ritum, tam in choro quam extra illum, maneat obligati ipsarum autem literarum exempla manu Notarij publici, & sigillo Prælati Ecclesiastici, aut illius curiæ obliquata uel etiam ipsis uoluminibus absque prædicto, uel alio quopiam adminiculo Romæ impressa, eandem illam ubique locorum fidem faciant, quam ipsæ præsentis, si essent exhibitæ, uel ostensæ. Sed ut Breuiarium ipsum, ubique inuiolatum, & incorruptum habeatur, prohibemus ne alibi usquam, in toto orbe, sine nostra, uel specialis ad id Commissarij Apostolici, in singulis Christiani orbis regnis, & prouincijs

Kkk 2 uincijs

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

uincijs deputandi, expressa licentia, imprimatur, proponatur, vel recipiatur: Quoscumque verò, qui illud secus impreserint, proposuerint, vel receperint, excommunicationis sententia eo ipso innodamus. Nulli ergo omninò hominum liceat hanc paginam nostræ abolitionis, permissionis, reuocationis, iussionis, præcepti, statuti, indulti, mandati, decreti, relaxationis, cohortationis, prohibitionis, innodationis, & voluntatis, infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præsumperit, indignatione Omnipotentis Dei, ac beatorum Petri & Pauli Apostolorum eius, se noverit incursum. Datum Romæ, apud Sanctum Petrum, anno Incarnationis Dominicæ M. D. LXXVIII, septimo Idus Iulij, Pontificatus nostri anno tertio.

M. Dat.

Cæ. Glorierius.
H. Cuyyn.

BVLLA S. D. N. D. Pij Diuina prouidentia Papæ V.
Super residentia facienda in Parochialibus per obtinentes eas, ac Canonicatus, aut dignitates, seu aliud beneficium.

PIVS Episcopus, seruus seruorum Dei,
ad perpetuam rei memoriam.

Vpientes pro nostrî pastoralis officij munere Christi fidelium animarum saluti, quantum cû Deo possumus, salubriter consalere, & Parochialibus ecclesijs ab earum Parochis, prout tenentur, in diuini debite, & laudabiliter deserui, in harendo etiam decretis sacri Concilij Tridentini, Motu proprio, & ex mera deliberatione, certa que scientia nostra, ac de Apostolicæ potestatis plenitudine hac nostra perpetuò valitura Constitutione, omnes, & singulos Rectores Parochialium Ecclesiarum, cuiuscumque dignitatis, status, gradus, ordinis, conditionis, & præeminentiæ fuerint, in quibuscumque Regnis, Prouincijs, Ciuitatibus, Diocesis, ac alijs Christiani orbis partibus consistentes, qui Parochialem Ecclesiam, ac Canonicatum, aut dignitatem, etiam post Pontificalem maiorem, seu principalem in quibusvis patriarchalibus, aut me-